

odstavec druhý, zrušena, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci zrušil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka má na mysli ochranný význam vnucené správy proti škodlivým pro věřitelstvo počinům dlužníkovým, jako jsou jmenovitě neplacení daní, úroků ze zajištěných kapitálů, znehodnocování budov a podobně. Ten význam ovšem vnucené správě nepopíratelně přísluší a význam ten došel do jisté míry uznání v §u 129 odstavec druhý ex. ř., který dává věřiteli na vůli, by k udržení vnucené správy potřebné peníze sám zakládal; přece však zůstává vůdčí zásadou zákona, jak plyne z předpisu §u 129 ex. ř., že úkojová exekuce smí býti vedena jenom potud, pokud vede k úkoji, a že nesmí býti vedena, když je konečný cíl každé exekuce úkojové — totiž úkoj vymáhajícího věřitele — vyloučen, byť ne na vždy, nýbrž třeba jenom na dlouhou dobu. Stěžovatelce nepodařilo se po této stránce vyvrátiti nejpodstatnější námitku rekursního soudu proti dalšímu trvání vnucené správy, že nezaplacené úroky a anuity z pohledávání spořitelny města K. dle předloženého dokladu činí 25.000 Kč a že proto v dohledné době nelze očekávati, že by dosaženo bylo výtěžků, kterých by mohlo býti užito k uspokojení vymáhajících věřitelů, což zajisté ve zvýšené míře platí ve příčině stěžovatelčina pohledávání vzhledem k jeho, pro tuto vnucenou správu a její výtěžky málo nadějnému pořadí. Nesejde na tom, že tato spořitelní pohledávka vážne vespolečně na více realitách, když tato okolnost ze zákona neubírá oprávněné ničeho na právu, žádati celé zaplacení úrokového nedoplatku z této vnucené správy.

Čís. 3586.

V tom, že poznamenána byla spornost vlastnictví (§ 61 knih. zák.) ku dražené nemovitosti po té, kdy bylo poznamenáno zahájení dražebního řízení, nelze spatřovati důvod k odložení exekuce vnucenou dražbou.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 175/24.)

Návrhu Adely K-ové, by odložena byla dražba polovice domu čp. 193 v K., vedená Josefem Č-em proti Václavu H-ovi, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Návrh Adely K-ové v její žalobě proti dlužníku Václavu H-ovi, že vklad vlastnického práva pro dlužníka na polovině domu čp. 193 v K. je neplatný, že tato polovice domu jest jejím vlastnictvím a že má býti toto její vlastnické právo do pozemkové knihy vloženo, není právem, jež by nedopouštělo výkonu vnucené dražby této polovice domu dle §u 37 odstavec první ex. ř., poněvadž poznámka zavedení dražebního řízení ve příčině této dlužníkovy polovice domu zapsaná ve vložce čís. 833

pozemkové knihy K. sub pres. 19. září 1923 má dle Šu 133 ex. ř. účinek, že může býti povolena dražba provedena proti každému pozdějšímu nabyvateli této polovice domu, tedy v tomto případě i proti Adéle K-ové, kdyby v uvedeném sporu zvítězila. Tomuto stanovisku nasvědčuje i ta okolnost, že jde o ukojení hypotekárního věřitele z výtěžku za hypoteku, při čemž osoba vlastníková ustupuje do pozadí. Tomuto správnému posouzení případu není na odpor pozdější poznámka sub. pres. 20. září 1923, že podána je výše uvedená žaloba o neplatnost vkladu vlastnického práva pro Václava H-a.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursními vývody nebylo vyvráceno správné věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Pro pořadí úkojového práva vymáhajícího věřitele, vnucenou dražbu provádějícího, jest arcí rozhodujícím okamžik, ve kterém dojde ke knihovnímu soudu žádost o poznámku vnucené dražby, tedy, když je povolující soud zároveň knihovním soudem, okamžik, ve kterém návrh, povolení vnucené dražby dosáhnuvší, byl podán u příslušného soudu. Táž zásada platí pro poznámku spornosti vkladu vlastnického práva, neboť i tu jest rozhodujícím okamžik, ve kterém dojde ke knihovnímu soudu žádost o poznámku spornosti. Leč sluší uvážiti, jakého významu jest podle Šu 61 odstavec druhý knih. zák. tato poslední poznámka pro povolení vnucené dražby. Nijak jiného, nežli že o žalobě vydaný rozsudek účinkuje také proti osobám, které po poznámce spornosti nabyly knihovních práv. Když tedy podle rozsudku dojde k výmazu sporného práva vlastnického, budou vymazána všechna práva zástavní, žalovaným za rozepte třetím osobám poskytnutá, poněvadž tyto osoby nemohou se s právním účinkem dovolávati důvěry v pozemkovou knihu, byvše na spornost vkladu upozorněny dotčenou poznámkou. Pro pohledávku věřitele, dražbu vedoucího, bylo však zástavní právo na nemovitost, vzatou do dražby, vloženo již dne 26. ledna 1923, poznámka vykonatelnosti tohoto pohledávání a poznámka zavedení dražebního řízení byly učiněny dne 19. září 1923, kdežto poznámka žaloby o neplatnost vlastnického práva dlužníkovy dne 20. září 1923. Z toho plyne, že poznámka zahájeného řízení dražebního, jejíž účinky spočívají dle Šu 135 ex. ř. také v tom, že povolena dražba provádí se i vůči každému pozdějšímu majiteli nemovitosti, učiněna byla proti dlužníku dříve, nežli poznamenána byla spornost jeho vlastnictví, ale že, i kdyby bylo lze považovati, že žádost o poznámku spornosti došla ku knihovnímu úřadu dříve, než žádost o vnucenou dražbu, tedy že se sběhl omyl, stěžovatelkou v jejím rekursu tvrzený, nemělo by to pro vymáhanou pohledávku právního významu, poněvadž její pořadí předchází pořadí poznámky spornosti. Pokud tvrdí stěžovatelka, že její žaloba, kterou uplatňuje vůči dlužníku vlastnické právo k polovině nemovitosti vzaté do dražby, je žalobou podle Šu 35 ex. ř., nelze jí dáti za pravdu, poněvadž žaloba

dle Šu 35 ex. ř. je žalobou, příslušející výhradně dlužníkovi, nikoli třetím osobám, a nad to se může tato žaloba opíratí jedině o okolnosti, nárok v exekučním titulu určený zrušující nebo stavící, tedy musila by se tato žaloba dotýkatí existence vymáhané pohledávky. Když navrhovala stěžovatelka odložení exekuce z důvodu Šu 42 čís. 5, § 44 a § 35 ex. ř., rekursní soud uznal právem, že její návrh o tyto předpisy nemůže se opíratí.

Čís. 3587.

Povinnost vyživovati a zaopatřovati nemanželské dítě přechází jako jiný dluh na pozůstalost otcovu. Nemanželské děti nemají však bezpodmínečného práva zůstatí v domě zůstavitelově. Nemanželská matka není povinna hradití náklady na výživu dětí, pokud není vyčerpána pozůstalost po nemanželském otci.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Rv I 1445/23.)

Nemanželská matka domáhala se jednak jménem svým na pozůstalostí po nemanželském otci náhrady výživného 90 Kč měsíčně za dobu, po kterou nemanželské děti vyživovala, jednak jménem svých nemanželských dětí jako jejich poručnice pro příště placení měsíčního výživného úhrnem 90 Kč měsíčně, konečně jménem svým i svých nemanželských dětí poskytování bezplatného bytu v domě zůstavitelově. Procesní soud první stolice uznal dle žaloby, odvolací soud vyhověl odvolání žalované pozůstalosti potud, že ji uznal povinnou zaplatití nemanželské matce náhradu pouze 45 Kč měsíčně, platití nadále nemanželským dětem rovněž úhrnem pouze 45 Kč, žalobu pak o poskytování bezplatného bytu žalobkyni a jejím dětem v domě zůstavitelově vůbec zamítl.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalobkyně potud, že ohledně výše výživného obnovil rozsudek prvního soudu, dovolání žalované pak nevyhověl.

D ů v o d y:

Pro právní poměr nemanželského dítěte k pozůstalosti po nemanželském otci je směrodatným předpis Šu 171 obč. zák. Povinnost vyživovati a zaopatřití dítě přechází jako jiný dluh na dědice otcovy. Tito ručí jenom pozůstalostním jméním, pakli se ovšem přihlásili s dobrodinným inventáre. Pozůstalost může býti po případě tímto dluhem vyčerpána. Je-li otcovství uznáno nebo soudně zjištěno, mohou nemanželské děti, které při smrti otcově byly v jeho domě živeny a vychovávány, žádatí výživu a výchovu až do vlastní způsobilosti k výživě v té míře jako dosud, nikoli však ve větším rozsahu, než může býti poskytnuta manželským dětem dle pozůstalého jmění. Tímto předpisem je míněno, že dosavadní výživa a výchova nemanželských dětí nemá býti zkrácena,